

ČÍSLO

3

ROČNÍK

58

PŘÍSTAV „SEDMIČKA“ PARDUBICE

Slovo z přístavu

Měsíc únor je krátký, a to nejen počtem dní a dobou denního světla. Ještě navíc na přelomu února a počátku března byly týdenní jarní prázdniny, a proto jsme se scházeli v podstatě pouze na družinovkách a jedinou velkou akcí byla Vodomilka – ale ta stála za to a nejen, že to byla akce měsíce, ale pravděpodobně i NEJ akce za celou zimu. Poděkujeme Rákosovi za zorganizování i za kompletní vedení během víkendu v Krkonoších. Původní záměry admirality narušily různé neduhy vedoucích, a tak nakonec výrazně pomohli i samotní skauti a skautky, na které je v poslední dobou opravdu spoleh, a i zde to potvrdili. Více se ale již dočtete v tomto čísle, kde je o Vodomilce rozsáhlá reportáž slovem i obrazem.

Zima bohužel opět stagnuje a nedokázali jsme do Pardubic přilákat ani sněhové vločky ani ledové plochy. Prostě letošní zima je mírná a nepřeje zimním sportům. A tak jsme povětšinou fandili sportovcům na olympiádě a záviděli, že tam mají sníh, který v Pardubicích nevydržel ani do oběda.

V měsíci březnu se už snad všechno začne obracet k lepšímu, což dokládají i první přípravy na jarní splouvání řek, i když asi vytáhneme loď až v dubnu. Že se už těšíme je snad jasné. Zatím ale je příprava spíše na suchu a je tak čas aspoň vyřešit úkoly předprogramu NAVIGAMU, který určitě chceme zvládnout.

Úvodní slovo sepsal Džin

H R O Ž R A M R O V O
měsíčník přístavu „Sedmička“ Pardubice
Datum vydání: 8. 3. 2022
Vydavatel: Vydavatelství Děda & spol.
Země: Česká republika
Jazyk: čeština

Hlásí

Úterý 1. 2. 2022 - Oddílovka 17. oddílu

Hned první den měsíce se uskutečnila únorová oddílovka děvčat, pochopitelně v kroji. Přečetlo se bodování za leden, následovaly hry uvnitř i venku.

Středa 2. 2. 2022 - Oddílovka 7. a 12. oddílu

Ve středu s magickým datem 2.2.2022 (pět dvojek) se v klubovně sešli kluci, oba oddíly, pochopitelně také v kroji. Vyhodnocení bodování za prosinec přednesl Džin a pak Sumec přečetl další část úseku Drákuly. Úkoly se plnily ve městě a někteří se dostali nazpátek až po časovém limitu a rozchodu.

Středa 16. 2. 2022 - Družinovka

Ve středu se zahrálo během družinovek hned několik her a svoje místo v přehledu si tento zaslouží proto, že se ukázala, že existuje hned několik jedinců, kteří ani neumí svázat dva provazy k sobě, takže to budeme muset pořádně trénovat. Více v krátké reportáži uvnitř čísla.

18. - 20. 2. 2022 - Výlet na Vodomilku

Ústřední akcí února byl tradiční výlet na Vodomilku. Akce měla hojnou účast a to navzdory i několika odhlášením v na poslední chvíli z důvodu nemoci. I tak se ale do Pece rozjelo 22 skautů a skautek a vytvořili tak asi historický rekord účasti (no možná bylo i více někdy v minulosti, ale za poslední tři čtyři roky se jednalo o opravdovou masovku). Více čtěte v rozsáhlé reportáži uvnitř čísla.

Středa 23. 2. 2022 - Družinovka + přístavní rada

Ve středu se po družinovce, kterou vedl Datel konala přístavní rada. Důležitá zejména z pohledu personálního obsazení letních táborů.

Připravuje

Úterý 8. 3. 2022 - Oddílovka 17. oddílu

V březnu zahajují oddílovkou v 17. oddílu, jako vždy v kroji. Krom bodování za únor se jistě můžete těšit na další hry a jiné zábavičky.

Středa 9. 3. 2022 - Oddílovka 7. a 12. oddílu

Březen zahájí i kluci, po prázdninách až v druhém týdnu, tedy i když nebudou houkat sirény, sejdem se v kroji (nebo aspoň triku). Krom výsledků bodování se opět můžeme těšit na další porci drákulovských úkolů, které vymýšlí a organizuje Sumec.

Sobota 19. 3. 2022 - jedeme do ZOO

Asi za posledních třiatřicet let nepamatujeme, že bychom uspořádali výpravu do ZOO, ale možná právě proto do toho jdeme. Pojedeme vláčkem a pochopitelně to nebude jen o tom uvidět hrocha nebo hyenu, ale budeme plnit i další úkoly, které pro nás nachystá Kosatka. Více informací najdete v nejbližší době na našem webu.

A i když tomu už moc nevěříme, tak pořád je nenulová šance na zimu, a to bychom pak uspořádali:

Břenové bruslení.

V případě zamrznutí venkovních ploch (Maťák, Číčák, Pohránov, Chrudimka, aj.) budeme operativně domlouvat sraz na bruslení, a to všemi komunikačními kanály - web, emaily, Facebook, Instagram nebo sms. Nachystejte tedy brusle a buďte připraveni. Záleží na počasí a pokud to bude možné, budou i schůzky na ledu.

Březnové sáňkování.

V případě napadení vrstvy sněhu doufáme v možnost si zasáňkovat. Budeme operativně domlouvat sraz na tuto kratochvíli, a to všemi komunikačními kanály - web, emaily, Facebook, Instagram nebo sms. Nachystejte tedy sánky, pekáče, ježdíky nebo lopaty a buďte připraveni, a to i pro případný sraz na schůzku v jiném místě (pravděpodobně pod Vinicí)

Výprava do Krkonoš – Vodomilka

Po roční pauze způsobené COVIDem se Rákosovi povedlo zajistit chatu Vodomilka v Peci pod Sněžkou. Navzdory různým nejistotám, kdy nebylo jisté, že nás tam VAK vůbec pustí, kdo pojedede a kdo

v naposlední chvíli odpadne, protože skončí v karanténě nebo ho COVID trefí, se nám

akce povedla a trochu vylepšila dojmy ze zimy bez sněhu.

V pátek 18. 2. 2022 v 16.00 jsme se sešli před klubovnou a začali počítat do kolika aut se vejde nebo nevejdeme. Řidiči Rákos, Džin a Datel počítali raději třikrát kdo koho poveze, ale nejprve nám vyšlo, že se nevejdeme, pak že se vejde, ale do třetice se ukázalo, že nám to o jednoho nevychází a tak musel vzít auto i Sumec. Celkem nás jelo 22 a každý s batohem, jídlem na dva dny a pekáčem. Ještě že máme dodávky. Letos jsme museli nechávat nově auta v parkovacím domě na kraji Pece, takže mírné zdržení nastalo už v Peci, ještě v centru. Ale nakonec nechal Rákos v 18:40 nastoupit všechny do řady, rozdál čísla,

každý zapnul čelovku a odhodlaně se vyrazilo šlapat do kopce na Karlův Vrch. Když řekneme, že to je asi tak kilometr, tak to tak nevypadá, ale když dodáme, že se stoupá z výšky 770 m.n.m. do nadmořské výšky 940, tak už se dá obrázek toho pochodu smrti docela pochopit. Takže někomu odhodlání vydrželo jen prvních pár metrů a už začal funět. Těm nejslabším pomáhali skauti, Hvězdář v jednu chvíli byl zcela obsypán batohy a pro další se ještě kluci vraceli. Například Sumec byl rozhodně vděčný, protože táhl do kopce synátora a na další věci už síly nezbyly. Takže za slabou hodinku se sněhem prošlapali nahoru všichni. Když se všichni vydýchali, rozdělil a nahnal Rákos posádku do pokojů a byla chvilka na vybalení a převlečení do domácího.

Následoval sraz ve společnosti a byly rozděleny posádky do tří družin pod vedení Rohlíka, Aladina a Hvězdáře. Muselo se připravit dřevo a po nařezání, naštipání a nanosení se škrtlo v krbu. Kdo uměl, snažil se drnkat na kytaru, která přežila výstup (nikdo ji neposlal do údolí) a začalo se sondovat jaké společenské hry se vyskytují v místních zásobách. To by nikdo nevěřil, jaký zájem vzbudí tradiční hra záchod, velká většina tuto infantilní zábavu neznala - no nás to rozhodně překvapilo.

Sobota je ústředním bodem celé akce. Obvykle se vyrazí nahoru na hřebeny a vystoupá do výšky 1250 metrů na Růžohorky. Ale ještě před výstupem se musely řešit drobné překážky. Jednak byla hrozivá předpověď - na celý víkend se sliboval silný nárazový vítr, po hřebenech mělo fučet a na Sněžce hrozilo, že to ty menší odfoukne do Polska. Tedy tradiční výstup přes Růžohorské sedlo jsme vynechali a rozhodli, že se pak vydáme na druhou stranu na Portášky. Druhý problém byl v našem počtu. Přece jen v horských boudách tak úplně neumí vyřešit situaci, kdy tam vpadne celá výprava a dožaduje se více jak dvaceti jídel. Raději tedy Rákos zavolal, aby se s námi počítalo, a tak jsme věděli, že knedlíky a nějaká ta polívka bude.

A tak jsme po snídani z vlastních zásob začali stoupat. Nad Karlovým vrchem jsme dali společné foto (viz. úvodní strana) a pokračovali dál sněhem do kopce. Výprava se opravdu vlekla, protože fyzička nebyla u některých zrovna silnou stránkou. Ale jak už jsme se dovlekli ke studánce

Pod Růžohorkami a počkali na slabší u boudy na kraji lesa, věděli jsme, že je vyhráno, že dál už to bude lepší. Ještě jsme pozorovali, že lanovka na Sněžku opravdu kvůli větru nejede a vystoupali až na Růžohorky. Potvrdili jsme v boudě, že opravdu přijdeme a po krátkém oddechu pokračovali širokou cestou až k lanovce. Vítr sice foukal, ale v lese to nebylo tak brutální, abychom to nezvládli, nejhorší už bylo za námi.

Od lanovky už to bylo za odměnu, z výšky 1325m jsme nasedli na pekáče a rozjeli to pořádně z kopce. Pro mnohé poprvé za zimu. Sjezd to byl parádní a další odměnou byl oběd. Dali jsme polívku a rozdělili klasiku - borůvkové knedlíky. Tedy, není to hitovka pro každého, Zajda se v tom vrtal dost bezradně. Ale většina

doplnila cukry a síly na další postup. Beztak je to z kopce. Postupně se všichni vybrkali ven, kde se sjíždělo ze svahu, ale brzo se zavelelo k odjezdu na Portášky. Většina už vyrazila, když Rákos ještě očima proletěl jídelnu a ejhle... batoh, a podle obsahu náš. Tak to hodil na záda a následoval výpravu, když už do kopce vybíhal Aladin, kterému konečně došlo, že mu něco chybí.

Cesta je v podstatě skoro dva kilometry pořád z kopce. Je to parádní sjezd a zastavujeme až na okraji sjezdovky u Portášek. Kdo měl návleky na boty, tak to ocenil, kdo neměl, vyklepával sních z nohavic. Sice tu jezdili vleky, ale skoro nikdo nelyžoval, chvíli jsme přemýšleli, že to sjedeme po sjezdovce, ale nakonec jsme se nechtěli protivit pravidlům FIS. Pokračujeme dál až k lesnímu úvozu, kde to máme v plánu vzít ostře dolů. Teda - bylo to maso, v tom lese to fakt frčelo a někteří i opakovaně opouštěly pekáče těsně před nárazem do stromu, ale adrenalin musí být! Potom jsme už zabočili po vrstevnici zpátky a po lesní cestě se vydali na zpáteční cestu. Po dvou hodinách se první dostali zpátky na Karlův vrch a sešli dolů do Vodomilky.

Následovalo ždímání a sušení z nejhoršího a skauti se vrhli do přípravy večere. Klasika špagety s masem, taková krkonošská boloňská směs. Zvládli to dobře, a snědlo se všechno. Po příjemném nahřátí u krbu a zažití se ještě něco začlo dít. Za tmy a s čelovkami jsme se oblékli a ve svahu vedle chalupy vytvořila každá družina menší iglú (tedy někdy jen jakési torzo) a do něj dali svíčku. Pak začalo bombardování s cílem uhasit svíčku ostatních. Prokázaly se i taktické prvky boje, Hvězdář například postavil do kopce a tedy s výškovou převahou, navíc, i když měli nejméně času, postavila jeho družina opravdu solidní bunkr. Oproti zbývajícím se logicky dostal do výhody, což ale kompenzovalo cílené oslňování střelců čelovkami. Po několika minutách to ohrádka Rohlíkovy družiny vzdala a palba se přenesl na Aladinovo iglú, ale zde již rozhodla zmíněná výhoda výšky a vyhráli Hvězdáři.

Pak už tedy konečně do tepla a usušit co se dá. Ve společnosti bylo brzy nedýchateľno (jednak teplem, ale i několika desítkami párů zutých bot a fuseklí. Popíjel se čaj, hrálo na kytaru, dost zábavy přineslo čtení nějakých přiblblých horoskopů, když se ukázalo, že někdo má chovat kozy, jiný zase pohovořit s želvami, atd.. kdo takové kraviny vymýšlí, to tedy netuším. Posledním fůrkem bylo probuzení Rohlíka, když se šlo na kutě. Ještě rozespalemu nu napovídali, že už je ráno a že má jít uvařit čaj na snídani, takže šel hledat hrnec.

V neděli je čas už jen do oběda, a tak už nikam nechodíme. Prostě jsme vytáhli pekáče, připravili trať a jezdili stále dokola u chalupy. Takže to, co se pracně usušilo, jsme zase rychle promáchali. Postupně se stáhli ze svahu kuchaři a chystali oběd, protože sjezd dolů je už po jedné, a to se ještě musí všechno uklidit, stáhnout povlečení a vypadnout. Ještě že to bylo z kopce, sestup jsme zvládli opravdu rychle a postupně jsme se nasoukali do aut, když řidiči nejprve museli vyzvednout auta a dojet zpátky ke kapliče. Každé auto se pak hnalo do Pardubic v podstatě samostatně. I díky nové dálnici se u klubovny začalo vykládat už po třetí hodině, tedy skoro o hodinu dřív, než jsme čekali.

Bez velké nadsázky to byla pěkná zimní akce a přispěl k tomu každý z účastníků. Tak zase za rok.

Sepsal Džin

Plavčík I. Stupně – 4. část: Bod 11

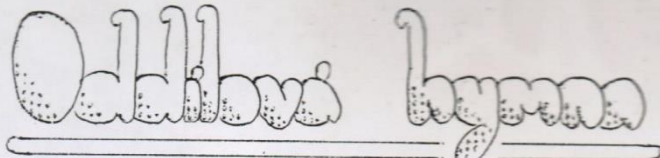
Jako pokračování k pokynům na splnění Plavčíka (body 1–10) z předchozího čísla přidáváme, jak si splnit 13 bodů do Plavčíka 1. stupně, který je hned následující kvalifikací, kterou by měl každý člen dokázat splnit:

11. Zná základní signály a hymnu oddílu.

Abychom jako vedoucí nemuseli vždy vykřičet hlasivky, používáme jednoduché signály pro pískání nástupů i jiné akce. Jsou odvozeny z morseovky a není jich mnoho:

- (jeden krátký hvizd) – příprava (obvykle na nástup nebo jídlo)
- ● (dlouhý krátký – nástup, tzn. do třinácti vteřin je třeba stát v řadě své družiny, nekroutit se, neplkat a být obutý)
- ■ ■ (tři dlouhé) – začátek nebo konec hry (nebo jiné aktivity)
- ■ (krátký dlouhý) nástup admirality
- ● ■ (dlouhý krátký dlouhý) – nástup kormidelníků
- ● ● ● (čtyři krátké) – nástup kormidelníka denní služby

Oddílová hymna

1. Hej hola, hola my jsme vodáci,
před naší Sedmičkou, překážky se káčí,
hej hola, hola my jsme vodáci,
překážky se káčí hej hej hej

Rf. Bublej, bublej, bublej, modro bublej, bublej
bublej, modro, bublej, bublej, bublej,
modráky polej

2. Hej hola hola jeam pús přejí, přiroda
nás volá, slunko pěkně měje, hej hola hola
jeam pús přejí, přiroda nás volá hej, hej, hej

Rf. Bublej polej

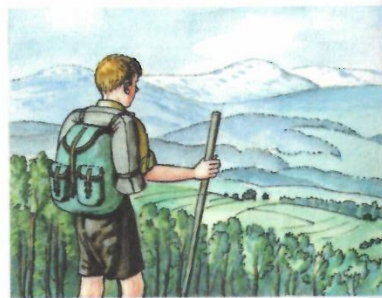
3. Na palubu skočím, až se loď rozhoupe,
v zátoku zabočím, kde se náček houpe,
na palubu skočím, až se loď rozhoupe,
v zátoku zabočím, hej, hej, hej

Rf. Bublej polej

Opusíme Anglii a rozvoj skautingu ve světě a vraťme se o několik let zpět. Kouzelné kukátko zaostříme na střed Evropy - do Čech léta páně 1911. V té době v Praze žil a pracoval velmi aktivní profesor tělocviku.

Narodil se v Praze na Smíchově 5. září 1876. Byl teprve tříletý, když mu zemřel otec. Na rodném Smíchově vychodil nižší gymnázium. Učitelský ústav zakončil roku 1896 maturitou s vyznamenáním. Jmenoval se:

ANTONÍN BENJAMIN SVOJSÍK

Byl mladý, plný života. Není divu, že vstoupil do Sokola, který nebyl pouze tělocvičnou jednotou, ale důležitým společenským střediskem. Aktivní mladík se stal v 19 letech náčelníkem jednoty ve Slivenci a o 4 roky později náčelníkem celé Jungmannovy župy.

Po absolvování odborného univerzitního kursu pro učitele tělocviku začal od roku 1901 vyučovat na reálce v Žižkově, tehdy ještě samostatném pražském městě. Brzy se stal úspěšným vychovatelem mládeže, oblíbeným tělocvičkářem.

Antonínovou zálibou bylo také cestování. Už jako kluci s kamarádem Janem Novákem procestovali Čechy, Moravu, Slovensko a Uhry. Jak? Hlavně pěšky! O něco později přibyla Itálie, Francie, Španělsko, Balkán i Skandinávie.

Druhou jeho velkou zálibou byl zpěv. S Janem Novákem a dvěma dalšími učiteli založili Učitelské kvarteto, později přejmenované na České pěvecké kvarteto. Protože byl Antonín ze všech nejmladší, říkali mu Benjamínek - a to mu zůstalo až do smrti. S pěveckým kvartetem podnikli tůně kolem světa: Amerika, Japonsko, Čína, Indie, Blízký Východ.

Roku 1911 však Svojsíkovy záliby šly stranou. Vydal se totiž koncem července znovu na cestu, tentokrát do Anglie. Ne však objevit novou zemi nebo zpívat, ale osobně se seznámit s novinkou mimoškolní výchovy šířící se světem - skautingem. Pár mil za Londýnem, na louce u lesa, konečně uviděl skupinky asi jedenáctiletých hochů ve skaut-

ských krojích - se širokými klobouky a tmavomodrými šátky. Na všech stranách panoval čilý ruch, ale zároveň vzorný pořádek. Žádný křik a hádání. Svojsík si důkladně skauting proťukal a byl jím ocarován - odjížděl domů s odhodláním propagovat ho u nás, seč mu síly stačí.

Doma se dal ještě koncem prázdnin do práce. S několika studentky a venkovskými kluky postavili v lese u tchánovy myslivny "Vorlovy" chatu z březových větví. A tam také se svým švagrem Dolfičkem Stránským začal překládat Baden-Powellovu knihu Scouting for Boys.

Hned po prázdninách si sestavil z žáků žižkovské reálky jakousi pokusnou družinu a začal s ní chodit na výpravy do pražského okolí, hlavně do Prokopského údolí. Ověřoval si, jak budou čeští kluci zabírat na hru zvanou skauting. Sotva poprvé postavili v přírodě stan - měl je chycen! Fungovalo to i ve střední Evropě.

Povzbuzen zájmem chlapců, navštívil Svojsík významné osobnosti té doby - Kramáře, Masaryka, Jiráska a další. Předpokládal, že skautingem rozšíří sokolskou výchovu. Začal přednášet a psát články do novin a časopisů. V únoru 1912 vyšla na úvod tenká brožura Český skaut a v květnu pak bible českých skautů Základy junáctví.

Protože Sokol přes veškerou Svojsíkovu snahu o skauting zájem neprojevil, musel ABS hledat ochranná křídla jinde. Bylo to poměrně jednoduché. Svojsík byl totiž jednatelem "Svazu českých spolků a přátel pro tělesnou výchovu mládeže v Praze". Naši první skauti při tomto Svazu utvořili "skautský odbor". Nebyl to však jediný problém - Svojsík hledal český

název pro anglické slovo "skaut". Navrhoval "Chodové", jini se drželi překladu "Stopaři", "Zvědové", nebo také "Kozáci", a dokonce i podle Svojsíka "Svojané". Šťastný nápad - "Junáci" - měl Svojsíkův přítel ze žižkovské reálky František Bílý. Ten se nakonec ujal. Od Chodů jsme však píece jen něco převzali, a to štít se psi hlavou, nakreslený Mikolášem Alšem.

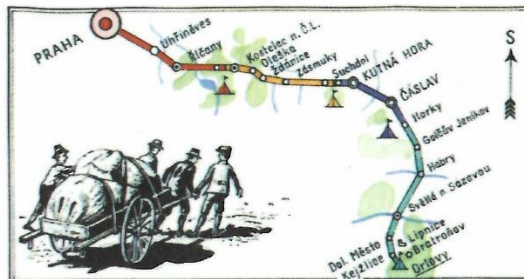

CESTOU K PRAMENŮM

"Velkým pokusem 1912" nazval bratr náčelník Rudolf Plajner první tábor českých junáků, který o prázdninách roku 1912 uskutečnil jeho předchůdce A. B. Svojsík. Nejdříve musel Svojsík (tak jako dnes my) najít vhodné místo k táboření a získat k tomu povolení. Měl výhodu - jeho tchán Josef Stránský byl správcem Vorlovského

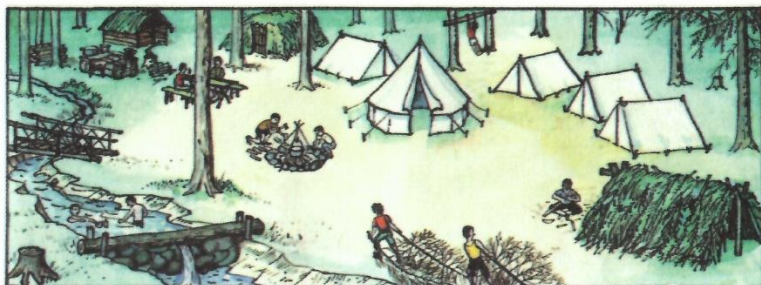
polesí pod hradem Lipnicí na Českomoravské vrchovině. Svojsík ta místa dobře znal, jezdil tam s rodinou každé prázdniny a tam také před rokem překládal Scouting for Boys. Stary si Svojsík půjčil od armády a další vybavení se nakoupilo díky příspěvku (dnes bychom řekli dotaci) Zemské komise pro ochranu dětí.

VELKÝ POKUS 1912

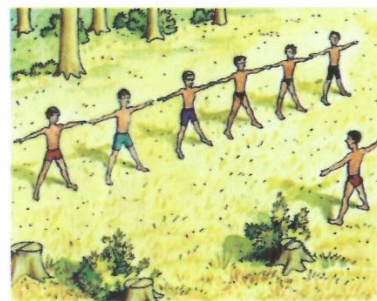
Od Žižkovské reálky (kde profesor "Svojan" učil a odkud byli i někteří účastníci) vyrazila 13. července pěšky skupina asi třinácti mládenců - junáků, tehdy ještě bez krojů. Je možné, že po cestě, nebo na místě tábora přibyli další dva chlapi z okolí.

Veškeré táborové vybavení (cca 300 kg) vezli s sebou na velkém dvoukoláku, vzorně se střídali, a tak denně ušli 25 až 30 kilometrů. Putovali čtyři dny a teprve pátý den dorazili k vytoženému cíli - k Vorlovské myslivně.

Dnes se již neví, kde přesně tábor v roce 1912 stál, ale je znám jeho popis: malá mýtinka uprostřed šumného hvozdu, hlídaná kolkolem štíhlými velikány poblíž myslivny. Podél vedla cesta do Bratroňova. Tábor tvořil velký zvoňák a čtyři stany menší z vo-

jenských pláten. Přes potůček protékající táborem byla z březové kulatiny zbudována lávka. Nedaleko vyhloubená studánka dávala vodu kuchyni. Byl tu i přístřešek z větví, lavičky a stoly. Mezi stromy byla přivázaná hrazda.

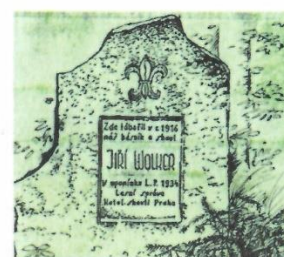
Co se na táboře odehrávalo, zaznamenal Svojsík v publikaci "Den v táboře junáků". Důraz kladl na ranní cvičení, táborové stavby a dále cvičení orientace podle mapy i hvězd, signalizaci, pozorování zvěře a stopování.

K veškeré činnosti však junáci potřebovali něco velmi důležitého - občas plně žaludky! K tomu sloužila kuchyňka s poličkami a také sklípek. Na nákupy chodili do Kežlic a do Bratroňova, ale někdy i do Humpolce, to pak byl výlet na celý den.

Junáci se seznamovali s první pomocí, dost času věnovali hrám a vycházkám do okolí a na hrad Lipnici. Někdy si vyšli k rybníku se vykoupat. Večer poseděli (tak jako dnes my) u táborového ohně, kde jim Svojsík vyprávěl, co viděl loni u anglických skautů - dumali o budoucnosti.

Svojsík ve Vorlovských (dnes se píše již Orlovských) lesích tábořil i další roky. V blízkosti tábořiště z roku 1912 stojí dnes památníček připomínající skauta básníka Jiřího Wolkera, který tu v letech 1916 a 1917 prožil své dva skautské tábory. Pomník byl odhalen v srpnu 1934 při 10. výročí básníkovy úmrtí.

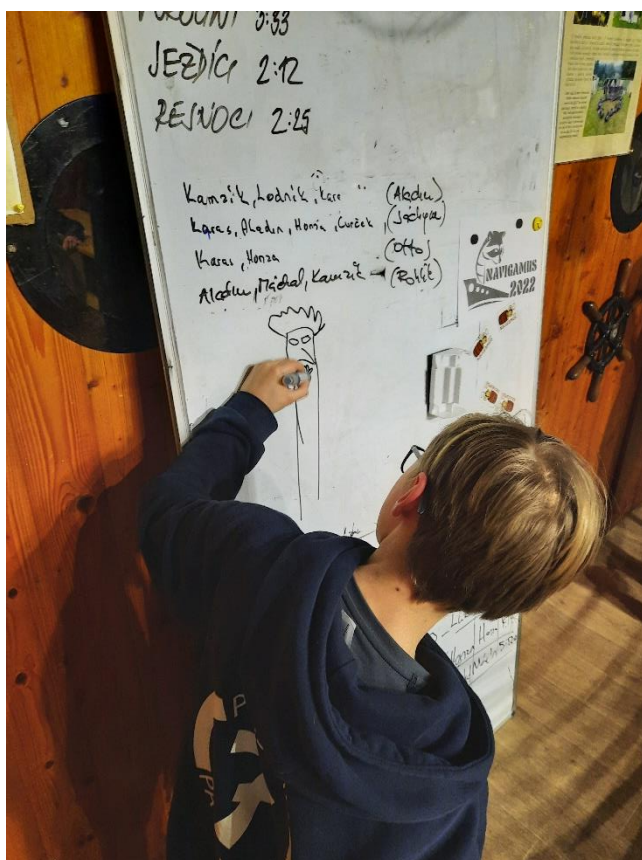
První Svojsíkův tábor byl skutečným pokusem, který měl prakticky ověřit účinnost skautingu jako výchovného prostředku. Svojsík přes nepříznivé podmínky (špatné počasí, nedostatek zkušeností jak prvních junáků, tak i jeho samého) byl s průběhem tábora spokojen. Skautům se domů moc nechtělo, a to i přesto, že se vraceli pohodlněji - vlakem.

Nedivíme se jim - poprvé na vlastní kůži poznali, co to je spát ve stanech pod šumícími korunami stromů, poznali, že po náporech větru a provazcích lůjáků přichází zase zářivé slunce. Přestali se bát nočního houkání sov a dupání ježků. Naučili se vařit na ohni a vůbec se postarat sami o sebe. Tak jako my - jenomže oni byli první!

Taková běžná družinovka

Nahlédněme pod pokličku našich aktivit v zimních měsících, když venku fučí a prší. Jak tedy vypadá naše schůzka, když zrovna venku nejsme. To se přesně stalo 16. února, kdy jsme nejprve na zahřátí dali svázat družinám pětkrát dva provázky k sobě.... No to jsme se nachechtali (ale bylo to i místy k pláči, když ani čtrnáctiletí neumí svázat dva konce k sobě). Běhalo se štafetově a byly bonusy za různé uzly (ambulák, škoťák, rybařík). Shodným časem se o první místo podělila družina vlčat (ježdíci) a skautů (Mroži), zbytek byl s ostudou.

Mroži a Ježdíci - 2:12

Rejnoci - 2:25

Žraloci - 2:50

Vokouni - 3:30

Potom jsme dali klasiku na medvěda, kdy se bohužel stávalo až příliš často, že medvěd byl opravdu nemehlo a zranil se při této hře zcela samovolně bez cizího zavinění. V roli medvěda se prostrídali Aladin, Jáchym, Otto a Rohlík. Nenechali se chytit Karas (3x), Kamzík (2x), Aladin (2x), Honza (2x), Lodník, Cvrček, Máchal. A nakonec jsme hádali, co kdo kreslí - nebo tedy spíš, co se to snaží nakreslit. Na závěr jsme ještě dávaly cenné rady, jak se vybavit na Vodomilku, co s sebou rozhodně netahat a naopak co je nezbytnost. Hodina a půl utekla jako nic.

TROCHA HUMORU

Přijde Emilka doma do kuchyně.
„Mami, tak už vím, kolik je v tubě
zubní pasty.“ chlubí se.
„Jo, tak kolik?“
„Z mého pokoje až ke gauči
v obyváku.“

„Na co tak dlouho zvoní na tý
pláži?“ ptá se Cvrček Loďníka,
když právě plují kolem.
„No na zvon, kámo!“

Klepe na Seči Myšpulín na
stan. „Zajdo, si tam?“
Ve stanu ticho...
Tak aspoň zabuč, že tam nejsi,
ať tady zbytečně netvrdu!“

Studuje na pláži Sumec
ceduli u bufetu:
Vzduch - 32 stupňů
Voda - 22 stupňů
Pivo - 12 stupňů
Otočí se na Medůzu:
„Budeme skromný, co? Dáme si
to nejslabší!“

Malá Mía vede kolem
Chrudimky obrovskou dogu,
která s ní smýká ze strany
na stranu.
Datel projíždí kolem na
kole a ptá se: „Kampak jdeš
s tím vaším psiskem, holka?“
„Já nevím, vona Agáta se
ještě nerozhodla...“

Povídá Džin na přístavní
radě: „Ráno ve studiu 6
říkali, že každý, kdo vyrazí
na cesty v tomto počasí, by
měl mít s sebou řetězy,
lopatu, deku, rozmrazovač,
tažné lano, baterku, hever a
náhradní kolo.
No, ale já jsem si s tím ráno
v autobuse připadal tak
trochu jako debil!“

Strká v noci Ambulák do
Candáta...
„Šmarjá, nechrápej!“
„Nemel pořád, ať můžu konečně
chrápat!“

Pozoruje Cvrček a Kulík na
louce zmiji.
„Nad čím přemýšlíš, Kulíku?“
„Napadlo mě, jak asi mohla ta
užovka přijít k takovýmhle
klikyhákům...“
„V tom nemusíš nic hledat, asi
ji někdo normálně počmáral.“

Před ranní prohlídkou
stanů se radí Adam se
zkušeným Aladinem.
„Mohl bys mi poradit, kam
schovat tu čokoládu, aby mi
ji nezabavili?“
„Jo jo, nejlíp do mě“

„Stopaři, proč mají naše lodě
ženská jména?“ ptá se Marlin.
„Sis nevšiml jak blbě se dají
ovládat?“